RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 85.857 van 9 maart 2000
in de zaak A. 84.665/VII-18.507.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Th. SOETAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
de Sellier de Moranvillelaan 84

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 10 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 20 mei 1999;

Gelet op de beschikking van 2 juli 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. MAENHOUT die, loco Advocaat Th. SOETAERT verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Congolese nationaliteit, komt in België binnen op 12 december 1998 en verklaart zich op 14 december 1998 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het Lingala, met behulp van een tolk.

1.2. Op 25 februari 1999 wordt aan verzoekster de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot

weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend.

1.3. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

> "daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;
>
> Betrokkene verklaart nooit politiek actief te zijn geweest. In augustus 1997 zou ze haar toekomstige echtgenoot hebben leren kennen. Hij zou een Rwandese Tutsi zijn belast met de veiligheid van de Minister van Buitenlandse Zaken. Later zou hij een van de leiders worden van de rebellen die vechten tegen Kabila. Op 13 augustus 1998 zouden vijf militairen hun huis binnengevallen zijn. Ze zouden drie kisten wapens gevonden hebben en zouden de man van betrokkene doodgeschoten hebben. Betrokkene zou daarop, samen met onder andere enkele familieleden, geblinddoekt zijn en in een wagen gestopt. Ze werd opgesloten samen met nog drie andere vrouwen. De vrouwen zouden regelmatig verkracht, gefolterd en geslagen geweest zijn. Op 10 december 1998 zou ze door twee mannen naar buiten gehaald zijn en naar Kimbanseke gebracht zijn. Op 11 december 1998 zou ze naar de luchthaven gebracht zijn, waar ze te horen kreeg dat ze een man moest volgen. In België zou die man haar documenten teruggenomen hebben.
>
> Uit het verhaal van betrokkene kunnen we niet afleiden dat ze gegronde redenen had om te vrezen voor een systematische en persoonsgerichte vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève. De oorzaak van haar problemen ligt duidelijk bij de activiteiten van haar man. Bovendien werd ze gewoon vrijgelaten en wijst niets erop dat ze terug zou worden opgepakt. Ze blijft ook zeer vaag over de identiteit van de personen die haar naar de luchthaven hebben gebracht. Haar asielaanvraag wordt dan ook niet ontvankelijk verklaard.".

1.4. Op 12 mei 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 1999 tot weigering van verblijf.

1.5. De beslissing wordt aan verzoekster betekend op 20 mei 1999. Dit is de bestreden beslissing. De motivering ervan luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 22 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Julie GOFFIN.

Betrokkene verklaarde de Congolese (Democratische Republiek Congo) nationaliteit te bezitten en tot de Mongo-etnie te behoren. In januari 1998 zou ze gehuwd zijn met een Rwandese militair die voor de veiligheidsdienst van Karaha BIZIMA, de toenmalige Minister van Buitenlandse Zaken van de Democratische Republiek Congo, zou hebben gewerkt. Toen de rebellie en de jacht op Rwandesen in Kinshasa uitbrak zou haar echtgenoot Karaha BIZIMA hebben gecontacteerd. Deze laatste zou hem hebben geadviseerd dat hij een zekere R. moest contacteren die hen zou helpen. Op 13 augustus 1998 zouden vijf gemaskerde militairen (rond) het huis zijn binnengevallen. Ze zouden er drie kisten met wapens ontdekt hebben en vervolgens betrokkenes echtgenoot hebben doodgeschoten. Betrokkene zou zijn gearresteerd, samen met haar twee zussen, haar broer en twee andere militairen die met haar broer werkten. Ze zou op een onbekende plaats zijn opgesloten in een cel met drie andere vrouwen. In de nacht van 10 december 1998 zouden twee heren, waaronder haar neef, haar hebben helpen ontsnappen. Ze zou zijn ondergedoken bij haar tante E. in de gemeente Kimbanseke van Kinshasa. Op 11 december 1998 zou ze via de luchthaven van Kinshasa naar België zijn gereisd, waar ze op 14 december 1998 asiel aanvroeg.

Betrokkene blijkt niet in staat om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken. Er dient te worden vastgesteld dat het relaas van betrokkene ongeloofwaardig is wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen. Vooreerst is het opmerkelijk dat betrokkene tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal, na vier maanden opsluiting en na te zijn bevrijd door haar eigen neef geen idee heeft over haar plaats van detentie; niet weet hoe haar neef haar had opgespoord; geen details kent over de manier waarop deze ontsnapping werd georganiseerd; niet weet hoeveel geld werd betaald voor haar reis naar België en vanwaar dat geld kwam.

Verder spreekt betrokkene zich tegen daar ze in haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag dd. 21 januari 1999) en in haar

verzoekschrift tot dringend beroep (dd. 1 maart 1999) stelt dat slechts één zus samen met haar werd gearresteerd, terwijl ze voor het Commissariaat-generaal stelt dat twee zussen met haar werden gearresteerd. Bovendien stelt betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar dringend beroep dat haar ontsnapping werd georganiseerd door haar neef en twee andere mannen terwijl ze ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelt dat ze werd bevrijd door twee mannen, waaronder haar neef.

Vervolgens komt het onwaarschijnlijk over dat, terwijl de militairen van Kabila zouden geïnteresseerd geweest zijn in informatie over de organisatie van de rebellie, deze militairen haar echtgenoot - die in rechtstreeks contact zou hebben gestaan met een kopstuk van de rebellie tegen Kabila - zonder directe aanleiding zouden hebben geëxecuteerd, zoals ze verklaarde op het Commissariaat-generaal. In hetzelfde verband is het niet aannemelijk dat betrokkene gedurende vier maanden zou zijn opgesloten maar niet ondervraagd, terwijl de militairen precies informatie zouden hebben willen inwinnen in verband met de oorlogsplannen waarvan betrokken(e) zou zijn verdacht geweest zijn op de hoogte te zijn.

Bovenstaande in aanmerking genomen, dient men dan ook tot de conclusie te komen dat betrokkene niet duidelijk aangeeft waarom zij persoonlijk en tot op heden zou worden vervolgd. De autoriteiten hadden immers de wapens gevonden, rekenden af met haar echtgenoot en zijn medestanders terwijl betrokkene zelf klaarblijkelijk geenszins persoonlijk betrokken was bij de rebellie, noch politiek actief was.

Betrokkenes reisweg, identiteit en nationaliteit kunnen hoedanook niet worden nagegaan, daar betrokkene geen documenten terzake voorlegt.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep verder geen elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minster zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering

besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, § 2, betreft, verzoekster een eerste middel ontwikkelt afgeleid uit de schending van artikel 52, § 2, 2/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève getekend op 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; dat verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing foutief werd gemotiveerd;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 52, par. 2.2. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève, ondertekend op 28 juli 1951; dat verzoekster aanvoert dat de in de bevestigende beslissing aangehaalde "tegenstrijdigheden" en "onduidelijkheden" irrelevant zijn en verklaard kunnen worden; dat bijgevolg de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de asielaanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is en niet beantwoordt aan de criteria van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie;

Overwegende dat het middel gericht is tegen de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die werd genomen in het kader van het dringend beroep van verzoekster tegen de beslissing tot weigering van verblijf; dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het volgende bepaalt betreffende de bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken :

- "§ 1. De Minister kan beslissen dat aan de vreemdeling die het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en die aan de grens vraagt om als dusdanig erkend te worden, de toegang tot 's lands grondgebied wordt geweigerd en dat die vreemdeling dientengevolge door de met de grenscontrole belaste overheden wordt teruggedreven :
  1/ - 7/"

- "§ 2. De Minister (of diens gemachtigde) kan beslissen dat de vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven :
  1/- 5/"
- "§ 3. De Minister (of diens gemachtigde) kan beslissen dat de vreemdeling die regelmatig het Rijk binnengekomen is, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven :
  1/ - 3/"
- "§ 4. De Minister (of diens gemachtigde) kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen :
  1/ - 3/"
- ″§ 5. De Minister (of diens gemachtigde) beslist, binnen acht werkdagen nadat de vreemdeling zich vluchteling heeft verklaard of heeft gevraagd als dusdanig erkend te worden (of na afloop van de aanmeldingstermijn bedoeld in artikel 51/7), of een vreemdeling al dan niet de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd of al dan niet toegelaten wordt om in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in het Rijk te verblijven, met toepassing van de §§ 1 tot 4.";

Overwegende dat het inroepen van deze bepaling op het eerste gezicht irrelevant blijkt in

onderhavige zaak, omdat de bestreden beslissing de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft en het aangehaalde artikel de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken betreft, zodat voornoemde bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing;

3.1.2. Overwegende dat verzoekster niet aantoont met concrete gegevens dat zij beantwoordt aan de criteria van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie;

3.1.3. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering van de bestuurshandelingen, en uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

3.2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op de volgende motieven :

1/. verzoekster blijkt niet in staat om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Het relaas van betrokkene is ongeloofwaardig wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen. Verzoekster weet niet, na een beweerde opsluiting van vier maanden en na te zijn bevrijd door haar eigen neef, waar zij werd vastgehouden of hoe haar neef haar had opgespoord. Betrokkene weet niet hoe haar ontsnapping werd georganiseerd en weet evenmin

hoeveel geld er werd betaald voor haar reis naar België;

2/. de verklaringen van verzoekster zijn tegenstrijdig. Zij verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar verzoekschrift tot dringend beroep dat ze samen met een zus werd gearresteerd en dat haar ontsnapping werd georganiseerd door haar neef en twee andere mannen. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat zij samen met twee zussen werd gearresteerd en dat zij werd bevrijd door haar neef en een andere man;

3/. het is onwaarschijnlijk dat de militairen van Kabilla, die geïnteresseerd waren in informatie over de rebellie, verzoeksters echtgenoot, die in rechtstreeks contact stond met het kopstuk van de rebellie aldus verzoekster, zonder directe aanleiding zouden hebben geëxecuteerd. In dezelfde context is het niet aannemelijk dat verzoekster gedurende vier maanden zou zijn opgesloten maar niet werd ondervraagd, terwijl aldus verzoekster de militairen precies informatie wilden inwinnen omtrent oorlogsplannen waarvan verzoekster verdacht werd op de hoogte te zijn geweest;

4/. verzoekster toont niet aan waarom zij persoonlijk zou worden vervolgd. De autoriteiten hadden wapens gevonden, volgens verzoekster, zij rekenden af met haar echtgenoot en zijn medestanders, terwijl zij klaarblijkelijk geenszins persoonlijk betrokken was bij de rebellie, noch politiek actief was;

5/. verzoekster legt geen documenten voor die het mogelijk maken haar identiteit en nationaliteit te controleren;

6/. het verzoekschrift tot dringend beroep van verzoekster bevat geen elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen;

3.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van voornoemde motieven oordeelde dat de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is, omdat zij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoekster op het eerste gezicht niet heeft aangetoond dat de Minister van Binnenlandse Zaken zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren; dat verder geen ernstige en aantoonbare gronden voorhanden zijn die wijzen op een risico van schending van de Vluchtelingenconventie;

Overwegende dat verzoekster betreffende de omstandigheid dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen inlichtingen kon geven over haar opsluiting gedurende vier maanden, haar ontsnapping en haar reis naar België aanvoert in het eerste onderdeel van het tweede middel dat deze inlichtingen niet doorslaggevend zijn voor de verdere afhandeling van haar asielaanvraag;

Overwegende dat de eerste verwerende partij dienaangaande in haar nota stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht kon van uitgaan dat deze informatie, voor iemand die bij de bovenvermelde feiten betrokken was, bekend diende te zijn;

Overwegende dat de stelling van de eerste verwerende partij, op het eerste gezicht, dient te worden bijgevallen; dat uit de stukken van het administratief dossier immers blijkt dat het gaat om feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht van verzoekster uit haar land van herkomst; dat deze

inlichtingen over de voornoemde feiten zodanig belangrijk lijken voor de verdere afhandeling van de asielaanvraag van verzoekster dat moet worden aangenomen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het eerste gezicht terecht kon overwegen in de bestreden beslissing dat de onwetendheid van verzoekster betreffende voormelde feiten de geloofwaardigheid van haar relaas aantasten;

Overwegende dat het standpunt van verzoekster, met name dat deze inlichtingen niet doorslaggevend zijn voor de verdere afhandeling van haar asielaanvraag, niet overtuigend lijkt omdat verzoekster in haar uiteenzetting in gebreke blijft concrete gegevens aan te brengen omtrent voornoemde feiten;

3.2.3. Overwegende dat in verband met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden verzoekster (in het tweede, derde en vierde onderdeel) stelt dat deze tegenstrijdigheden het gevolg zijn van een vergissing of onoplettendheid van de interviewer tijdens het verhoor, enerzijds, voor de Dienst Vreemdelingenzaken en, anderzijds, voor het Commissariaat-generaal; dat verzoekster tevens gewag maakt van vertalingsproblemen; dat ter ondersteuning van dit argument verzoekster verwijst naar notities van haar Raadsman die hij zou hebben genomen tijdens het verhoor van zijn cliënte voor het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat uit een samenlezing van het verhoorverslag van verzoeksters verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities genomen tijdens verzoeksters verhoor naar aanleiding van het dringend beroep, blijkt dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bevestigende beslissing weerhouden tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier; dat het argument van

verzoekster dat deze tegenstrijdigheden ontstaan zijn tengevolge van een vergissing of onoplettendheid van de interviewer tijdens het verhoor niet wordt aangetoond; dat vooreerst immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het neergeschreven relaas van verzoekster in haar verzoekschrift tot dringend beroep en verzoeksters verklaringen tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen; dat bijgevolg de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zoals blijkt uit de bevestigende beslissing) niet alleen steunt op de door verzoekster afgelegde verklaringen, enerzijds, voor de Dienst Vreemdelingenzaken en, anderzijds, voor het Commissariaat-generaal; dat vervolgens wat de notities van verzoeksters raadsman betreft, wordt opgemerkt dat verzoekster geen bewijs aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat deze daadwerkelijk werden genomen tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal; dat zij bovendien weinig verhelderend blijken te zijn; dat zij op zijn minst onoverzichtelijk blijken en dat bepaalde gedeelten ervan zelfs onleesbaar zijn; dat de notities die werden genomen door de interviewer tijdens verzoeksters verhoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen gedetailleerd en uitvoerig zijn;

Overwegende dat in verband met de vermeende onoplettendheid van de interviewer en de vermeende vertalingsproblemen tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal, verzoekster of haar Raadsman geen voorbehoud hebben gemaakt met betrekking tot het verhoor; dat uit de notities van de interviewer blijkt dat de Raadsman van verzoekster aan het verhoor niets had toe te voegen; dat vóór het verzoek tot schorsing verzoekster (of haar raadsman) nooit melding hebben gemaakt van voornoemde problemen;

3.2.4. Overwegende dat verzoekster in haar uiteenzetting bij het vijfde onderdeel van het tweede middel aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door in de bestreden beslissing te stellen dat zij niet aantoont waarom zij persoonlijk en tot op heden zou worden vervolgd, geen rekening zou houden met het geheel van haar verklaringen;

Overwegende dat vooreerst verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van zijn beslissing niet alle door verzoekster afgelegde verklaringen in aanmerking zou hebben genomen; dat vervolgens blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing dat verzoekster alle kansen heeft gekregen om haar verhaal als kandidaat-vluchteling op exhaustieve wijze uiteen te zetten tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal; dat dit blijkt uit de gedetailleerde en verzorgde notities (tien bladzijden) die tijdens het verhoor werden genomen door de interviewer;

Overwegende dat, gelet op de uitgebreide motivering waarop de bevestigende beslissing steunt, de bestreden beslissing op het eerste gezicht op zorgvuldige wijze werd genomen; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven van de bevestigende beslissing steun vinden in het administratief dossier; dat bijgevolg de Commissaris-generaal op ernstige en grondige wijze het geheel van verzoeksters verklaringen heeft onderzocht; dat tenslotte de bestreden beslissing lijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag

liggen; dat de motivering de beslissing lijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk lijkt;

3.2.5. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

4.

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**